Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit

On Septembrie 08, 2022

Trebuie să împingi studiul fiecărei părți din știința vieții, fiecare fragment, dincolo de observația banală, până se ivește măreția vieții.

Privesc marea cum se freamătă. Valurile ei au o forță colosală. Privindu-le cu un ochi de artist, aș zice că ele nu cunosc deloc sau măcar armonia din artă, acel principiu al designului care conferă operei sentimentul de coerență sau coeziune. Iar formele lor, în nesfârșitele întinderi ale mării, îndeosebi când soarele răsare, pot fi puse în relație cu diferite lucruri externe, în măsura în care sunt privite pe latura reală a fenomenelor care alcătuiesc natura, "Marele Tot". Întotdeauna după răsărit pictura capătă o tonalitate mai deschisă.

Mai e ceva. Însăși valurile fac ca toate creațiile mele, în materie de artă, cât și creațiile asemănătoare ale naturii, să se încadreze în tabloul unei priviri de sinteză, ca elemente separate ale întregului ce ia în posesie mirajul unei lumi debusolate, o goană neobosită după iluzii. Nu știu încă dacă ochii mei vor înțelege vreodată diferența dintre o altă fațetă a realității și forma de cunoaștere specifică frumuseții unui răsărit de vară care se încăpățânează să nu ofere prea multe șanse de oglindire a apusului în apă.

Prin aceasta să nu se înțeleagă cumva greșit. Nu caut în valuri, în forța acționată de puterea lor, forma pură a vreunei libertăți de expresie, sau forma pură a relației dintre semnificativ și nesemnificativ. Însă forma mișcărilor lor, forma pură, eliberată de obiect sau de materie, dă acea artă care se leapădă cu totul de corporalitate, reprezentând forma de reglare a raportului dintre văz și auz, spre obținerea unei cunoașteri care este în același timp exterioară cât și interioară.

Leadership: Poți să pătrunzi cu privirea o lume care se extinde real dincolo de cadrul observației banale, cu condiția să respecți distanța cuprinderii unei viziuni ideale?

Natura și arta sunt un tot unitar, chiar și numai prin aceea că valurile, legate de raportul corpurilor transparente, nu pot fi contrazise de perspectiva superioară a privirii axate pe căutarea deschiderilor de orizont (pe care le oferă însăși modul de spargere al valurilor în larg). Iar în măsura în care valurile, privite ca o adaptare a formei la realitățile exterioare noi, se separă de totalitatea mării, tot așa cum se separă lucrurile captate de privire, deci în măsura în care orice diferență este instituită prin lumină, atunci scopul artei mele este să trezească senzația de deja-vu, o nevoie de reflexie, creând o imagine ce nu se va șterge niciodată din memoria vizuală a celui care îmi privește creația.

Vai, cât de greu sunt înțelese valurile, și cât de alterate ajung ele la ochii privitorului care nu știe că acestea produc o muzică în mintea compozitorului de sonate. Cumva, mediul extern de care au nevoie valurile ca să devină muzică sau viziune artistică, constituie modul lucrurilor materiale de a fi aidoma ideilor. Abia acum ne putem gândi la valuri ca la formele dintâi și pure ale mișcării universale, înălțate pe aripile unei muzici în care sunetele, vorbind o limbă secretă, neinteligibilă, par să redea direct părți din știința vieții.

Aici își face loc cel mai bine sfatul medicului român Grigore T Popa: " *Trebuie să împingeți studiul fiecărei părți din știința vieții, fiecare fragment, dincolo de observația banală, până se ivește măreția vieții.* "

Chiar mai pregnant este exprimat acest lucru în cadrul artei prin opoziția dintre armonie, proporție și echilibru, așa cum se manifestă ea în câmpul vederii de aproape a valurilor.

Ritmul lor este alert și neînțeles, ca un fel de dublu al naturii mele, mișcările lor fiind o melodie pură provenită din tabloul unui om visător, sau, de ce nu, desemnând o simplă rătăcire armonică fără destinație definitivă, care trece și apare iar.

Numai artistul genial reușește să transforme un sunet sau o perspectivă din exterior într-o întreagă eternitate, să redirecționeze spectrul de armonice ale unui sunet fundamental asupra interiorității sale, într-o capodoperă plină de frumusețea valurilor, cu multe proprietăți simbolice. Chiar și numai acest fapt transmite o emoție puternică și nouă.

Leadership: Poți să schimbi felul în care privești, cauți informația vizuală, o selectezi și o interpretezi, urmărind nu atât efectele eclatante pe care le înghite clipa prezentă, ci esența imaginii care durează în timp?

În noaptea 272 din cartea "O mie și una de nopți", se povestește că în hotarul andaluzilor se afla demult un castel a cărui poartă fusese făurită pentru a sta ferecată. Într-o zi, un om curios și destoinic a vrut să cerceteze ce se află în acel castel. Desfăcu încuietorile fiecărei încăperi, toate având un aspect magic și religios. Dar în cea de-a cincea încăpere el găsi o oglindă de formă circulară, lucrare a lui Soliman, fiul lui David, al cărei preț era de necuprins, căci cel care se privea în apa ei vedea chipurile părinților și pe ale fiilor, de la întâiul Adam și până la aceia care vor auzi Trâmbița cea din urmă.

El a înțeles atunci că cea mai mare comoară a lumii este replicarea subconștientă a unor frânturi de viață pe care le înghite clipa prezentă, ca mai târziu ele să răsară în toată strălucirea lor, pline de semnificația care a fost scăpată din vedere multă vreme.

La fel și universul exterior (marea, cu valurile ei sclipitoare), nu se află împins undeva la periferia nemărginirii mele lăuntrice, ci este transformat el însuși în fluiditate lăuntrică, în substanță de suflet. Iar dacă fiecare val este doar o încuietoare pe care trebuie s-o desfac pentru a-i înțelege tainele, apelând la procedee artistice (precum valorația și pensulația), atunci poate voi înțelege într-o bună zi că ceea ce este de necuprins este chiar sufletul meu, decantat de orice întrupare fizică.

Marea m-a învățat să mă oglindesc într-o existență deja trăită, fiind expansiunea indefinită a mișcării de a fi într-o armonie integrativă cu Logosul (simulacrul realității). În mod surprinzător, ascultarea muzicii valurilor mi-a indus și s-a transformat în trăirea perpetuă a altor vieți, într-o veșnică mișcare pe orbita unui prezent unic, neîntrerupt. Iar vizualizarea neîncetată a valurilor ei reprezintă o artă ce îmbină imaginația cu spațialitatea și cu logosul abstract. Ele dezvoltă povestea dualității mele prin căutarea unui limbaj universal, fără cuvinte.

În leadership, o viziune este ideală dacă ființa trăiește într-o dualitate interioară: o jumătate simte, acționează, cealaltă se privește acționând.

Eu nu sunt pentru finit, sunt pentru infinit, deoarece am învățat să cunosc marea, valurile ei sclipitoare, nisipul, pescărușii, scoicile, și fiecare din ele îmi cunoaște gândurile și sufletul, fără să spun nici un cuvânt. Ele sunt frânturi de existență care se succed, și în care eu mă regăsesc sub o altă înfățișare. Şi, cu atât sunt mai impresionante aceste frânturi de existență, cu cât urmele pașilor mei, pe care le poartă cu ele, sunt încă de neșters. Cred că aceasta este, de fapt, măreția vieții...

Bine spunea cineva: *"Poate că la nivel subtil materia interferează cu logosul, dând naștere unei legături greu de conceput pentru mintea umană. Ca să înțelegi asta, trebuie să ai în tine ceva din maiestatea divinului."*

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-nu-sunt-pentru-finit-sunt-pentru-infinit.html